

[Haste.]

undgaa alligevel at føle en vis Uhyggelighed ved at komme til at tænke paa, hvorledes det vilde være gaaet en almindelig Lægmand, der først kategorisk havde benægtet at have ført en bestemt Samtale, og som derefter, foreholdt et bestemt Bevis, nu kommer i Tanker om Samtalen, netop saa langt som dette Bevis rækker. Jeg siger kun, det fylder mig med Uhygge at tænke paa, hvis det var en almindelig Lægmand, der havde sin Hukommelse indrettet paa samme Maade som Politiaadvokaten.

Som sagt, nogen større Diskussion angaaende denne Del af Sagen er der maaske ikke Grund til, navnlig heller ikke, da jeg har forstaaet paa Meddelelser i Pressen, at den ledende Politiaadvokat har besluttet at forelægge Justitsministeriet denne Side af Sagen til en nærmere Undersøgelse. Men det, der efter min Opfattelse er af afgørende Betydning i denne Sag, er, at Undersøgelsen ikke indskrænkes til denne Telefonsamtale eller Tilsigelse, men at Undersøgelsen kommer til at omfatte Dommer Eides og Politiaadvokat Johnsens embedsmæssige Forhold under Anholdelsen og Arrestationen af denne Borger, jeg har omtalt.

Der er næppe noget Land, hvor man møder Domstolene med større Tillid end i Danmark. Alt og alle kritiseres i dette Land, ikke mindst Rigsdagen, ofte paa den mest uretfærdige Maade, men Domstolene, de er her i Landet i Almindelighed hævet over enhver Kritik. Derfor er ogsaa de Meddelelser, der er kommet til Offentligheden gennem Pressen angaaende de Foreteelser, der fandt Sted den 28. November i Fjor, af en saadan Art, at de har gjort det dybeste Indtryk i vide Kredse. Det er efter min Mening en rystende Hensynsløshed, der er udvist over for en Borger — forudsat Referaternes Rigtighed, hvorom der jo ikke er nogen Grund til at tvivle. Gang paa Gang har den sigtede for det første paaberaabt sig, at han var syg. Hertil svarede Politiaadvokaten, da han mødte som Vidne under Eide-Sagen: Ja, men jeg troede ham ikke, han gjorde et uvederhæftigt Indtryk. Heroverfor stillede Forsvareren følgende Udtalelse frem: Paa mine Kollegers og egne Vegne kan jeg sige, at vi absolut har Indtrykket af, at Nørgaard er paalidelig og stadig udtaler sig i god Tro. Og Forsvareren sagde videre: Havde det ikke været rimeligt at tilkalde en Forsvarer? Men dertil svarede Politiaadvokaten: Det er ikke min Opgave.

Jeg er ganske uenig med vedkommende Politiaadvokat i Opfattelsen af hans Embede. Det er Anklagemyndighedens Sag at sørge

for, at skyldige bliver straffet, men der staar tillige i Retsplejeloven, at det er Anklagemyndighedens Opgave at sørge for, at uskyldige ikke bliver sigtet eller tiltalt. Jeg synes, der var god Grund til at belære vedkommende Anklagerepræsentant om, at denne sidste Del af Anklagemyndighedens Opgave ikke er den mindst vigtige.

Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg efter et af de store Hovedstadsblade citere, hvad en anset Kollega af mig, Overretssagfører Ove Frederiksen, der var til Stede i Retsmødet, har forklaret i Retten. Han forklarede: Eide havde følt sig overbevist om, at Nørgaard var skyldig i Meddelagtighed i Bedrageri og falsk Forklaring. Overretssagfører Frederiksen forstod ikke, at der var Grundlag for en Sigtelse eller Fængsling, han saa overhovedet ikke, at der var noget som helst Grundlag for enten Sigtelse eller Fængsling, og Dommeren sagde, da det ikke gik villigt nok for Anklagemyndigheden: Hvad begærer Politiaadvokaten? Jeg begærer Fængsling, blev der svaret paa denne Opfordring. Overretssagføreren siger videre, at Nørgaard maatte faa det Indtryk, at han vilde blive dømt, hvis Eide skulde dømme, og dette støtter jeg paa, siger han, den Maade, paa hvilken Eide foreholdt ham Sigtelserne.

Der er visse Dommere her i Landet — det er heldigvis ikke saa mange —, som stadig lever i den gamle enevældige Opfattelse, at Politi og Dommer er noget, der hører sammen, at Dommerens Opgave ikke er at beskytte den sigtede eller tiltalte over for et aggressivt Politi, men at staa paa Politiets Side i Kampen mod den sigtede eller tiltalte. Denne Aand tror jeg, den højtærede Justitsminister vil være enig med mig i, burde have været bandlyst her i Landet, i hvert Fald siden 1919, siden den nye Retsplejelov traadte i Kraft.

Jeg mener i og for sig ikke, at det er ond Vilje hos de paagældende. Nej, Forholdet er det, at det er den gamle enevældige Opfattelse af en Embedsmands Stilling her i Samfundet, der stadig gør sig gældende i visse Kredse. Jeg mener paa Grundlag af de Referater, som er givet i Pressen — jeg har jo ikke haft Lejlighed til at se andet —, at den Tone og den Atmosfære, der har hersket, da denne Anholdelse og Fængsling fandt Sted, har været i Strid med Retsplejelovens Aand og Mening. Jeg er mig bevidst, at det er uvante Toner, jeg her anslaaer over for Embedsmænd i Retsplejen, men jeg føler mig overbevist om, at store Kredse nærer ganske den samme Opfattelse som jeg, Kredse, der ikke har den samme Adgang,